

Nederland, padelland met zijn eigen (on)gemakken

Bas Zwartendijk

Padel is nog steeds booming in ons land als laagdrempelige racketsport. De padelkooien zijn bijkans niet aan te slepen. Dat brengt weer specifiek Nederlandse uitdagingen met zich mee, maar ook kansen.

Auteur: Bas Zwartendijk, directeur-eigenaar van Padel Sport Benelux BV, h.o.d.n. Skypadel

In Nederland hebben we een rijk verenigingsleven, ook in padel. Er wordt een vereniging met leden opgericht die wel of geen gemeentesubsidie krijgt op een stuk grond voor een euro. Dat zie je niet veel buiten onze landsgrenzen, waar commerciële of gemeentelijke padelclubs vaak de overhand hebben. Bijzonder is het dan ook dat padel in ons land zo snel gegroeid is. In de bakermat van padel, Spanje, een land met commerciële grondslag, waren tennisclubs genoodzaakt om over te gaan naar padel om leegloop te lijf te gaan. Door de grote vraag naar padel bouwden eigenaren hun tennisbanen in hoog tempo om naar padelbanen. De investeringen moeten immers wel terugverdiend worden. In ons land is er meestal een solide basis bij verenigingen, die geen dure huishouding hebben vanwege vrijwilligers en voor een habbekrats gehuurde grond. Zo kun je het langer uitzingen.

In Nederland verliep het groeiproces wat trager omdat het even duurde voordat de tennisclubs erkenden dat padelbanen een goed alternatief zijn om te overleven. Praktisch elke club die padel omarmde, is inmiddels gegroeid in ledental. Het beeld dat alleen ouderen op de tennisclub waren te vinden, vooral overdag, omdat de jeugd tennis niet sexy of te moeilijk vindt, is gelukkig aan het veranderen. Dit dankzij padel en jongeren die steeds vaker het padelracket ter hand nemen voor de fun en omdat het gemakkelijker is. Maar we staan voor een nieuwe uitdaging: er zijn nauwelijks ouderen actief in de padelkooi. Als ze stoppen met tennis gaan ze niet en masse over op de nieuwe racketsport, terwijl in andere landen oudere ex-tennissers wel te porren zijn. In Nederland hebben senioren de perceptie van padel als een té snel, dynamisch spel voor hun leeftijd. De tennisclubs of de KNLTB kunnen een grotere rol spelen om dat imago om te buigen door bijvoorbeeld meer clinics te geven aan ouderen, met instructeurs van dezelfde generatie.

Ik constateer nog een ander opmerkelijk verschilpunt bij de Nederlandse manier van padelbeoefening. Ik verbaas mij er iedere keer weer over dat er bij regen gewoon wordt doorgespeeld, ook al betreft het een competitiewedstrijd. In Spanje, waar ik dertig jaar heb gewoond, stoppen ze en

rijden ze meteen naar een indoorbaan. Het hele spel verandert namelijk als een effectbal in contact komt met de natte achterwand. Laat staan het moeizame spel met een doorweekte bal. Ik vind dat geen padellen meer. Bovendien kun je uitglijden op het gras. Een regenprotocol zou echt niet misstaan.

Ook al gaat het voorspoedig in de branche, de padelbaanbouwer en de club hebben in ons land wel te dealen met allerlei regelgeving, normen en controles, een ander typisch verschil met het buitenland. Het voordeel is wel dat er in het algemeen kwalitatief goed wordt geïnstalleerd en dat is positief voor de klant en de afschrijving. Aan de andere kant zijn hierdoor de investeringskosten hoger.

‘Ik verbaas mij er iedere keer weer over dat er bij regen gewoon wordt doorgespeeld, ook al betreft het een competitiewedstrijd’

Een andere post die de kosten doet stijgen, komt mede door de geluidsmaatregelen die we vaak moeten treffen. Dit is echt een Nederlands issue. Als ik de Spaanse of Italiaanse leverancier vertel dat we geluidsproblemen hebben, dan roepen ze: hoe bedoel je? Dat er een geluidsrapport nodig is bij iedere vergunningsaanvraag en je niet meer dan 45 decibel op de gevel van een nabijgelegen woning mag meten, kennen ze niet buiten ons land. Dit is ook weer typisch Nederlands, maar dit buigen we ook weer om naar mogelijkheden en oplossingen (zie elders in dit nummer).